

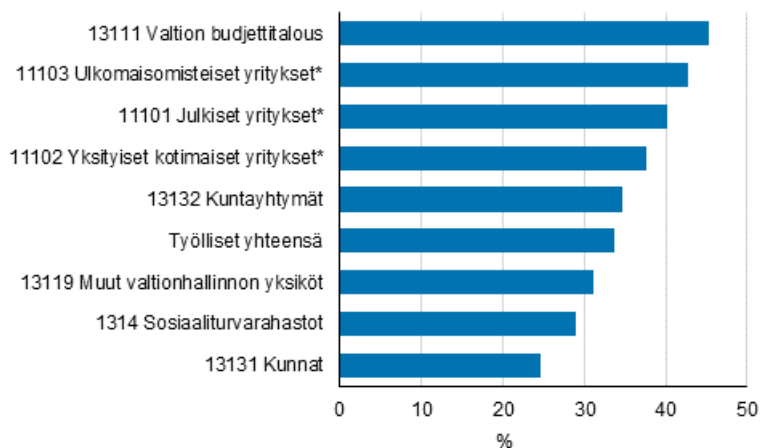
Työssäkäynti 2015

Toimiala, työnantajasektori ja työpaikat

Valtiolla työskentelevistä lähes puolet kävi töissä asuinkuntansa ulkopuolella 2015

Tilastokeskuksen työssäkäyntitilaston mukaan vuonna 2015 noin joka kolmas työllinen kävi töissä kotikuntansa ulkopuolella. Pendelöinti oli yleisempää valtionhallinnossa kuin yrityssectorilla. Keskimääräinen työmatka oli myös pidempi valtionhallinnon työntekijöillä kuin yrityssectorin työntekijöillä. Yleisintä pendelöintiä oli Ahvenanmaalla ja Kanta-Hämeessä.

Asuinkuntansa ulkopuolella työssäkävien osuus työllisistä sektoreittain 2015, %

*pl. Asuntoyhteisöt

Sektorikohtaisessa tarkastelussa keskitytään yrityssectorin (pl. asuntoyhteisöt) sekä valtionhallinnon ja paikallishallinnon sektoreihin, joista tietoja on saatavilla luokituksen (Sektoriluokitus 2012) tarkimmalla tasolla.

Yrityksissä työskentelevistä yhteensä 39 prosenttia kävi töissä asuinkuntansa ulkopuolella. Valtionhallinnossa työskentelevistä pendelöi 41 prosenttia ja paikallishallinnossa työskentelevistä 28 prosenttia (liitetaulukko 1).

Valtionhallinnon sektori jakautuu valtion budjettitalouteen ja muihin valtionhallinnon yksiköihin. Valtion budjettitalouden sektoriin kuuluvat ministeriöt ja muut valtion eri hallinnonaloilla toimivat virastot ja laitokset. Muihin valtionhallinnon yksiköihin kuuluvat mm. yliopistot sekä valtionhallinnon valvomat markkinattomina tuottajina toimivat osakeyhtiöt.

Valtion budjettitalouden työntekijöistä 45 prosenttia työskenteli kotikuntansa ulkopuolella. Julkisyhteisöistä vähiten pendelöitiin kunnan työntekijöiden keskuudessa, joista pendelöi ainoastaan joka neljäs.

Yrityksissä työskentelevistä eniten pendelöiviä oli ulkomaisomisteisissa yrityksissä ja vähiten yksityisissä kotimaisissa yrityksissä.

Valtionhallinnon työntekijöillä keskimääräinen työmatka lähes 19 kilometriä

Keskimääräinen työmatka¹⁾ vuonna 2015 oli 14,1 kilometriä. Yrityksissä (pl. asuntoyhteisöt) työskentelevillä keskimääräinen työmatka oli 15,7 kilometriä.

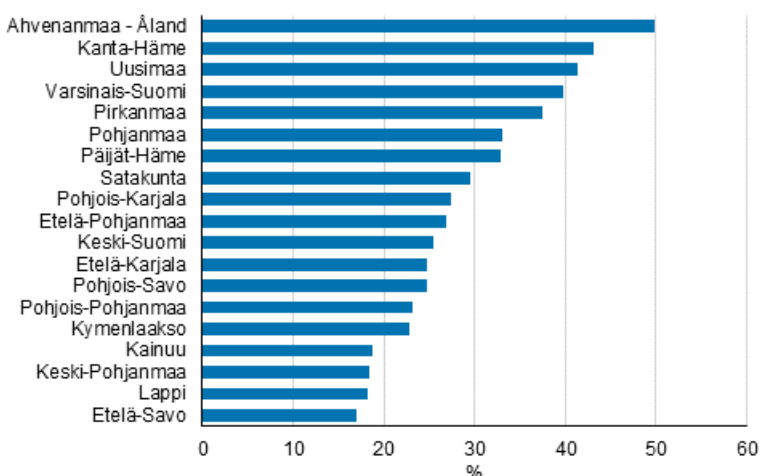
Valtionhallinnon työntekijöiden keskimääräinen työmatka oli lähes kaksinkertainen paikallishallinnon työntekijöiden työmatkaan verrattuna. Valtionhallinnon työntekijöiden työmatka oli keskimäärin 18,8 kilometriä ja paikallishallinnon työntekijöillä matka oli 11,3 kilometriä.

Keskimääräiset etäisyydet olivat suurimpia valtion budjettitalouden (21,6 kilometriä) sekä ulkomaalaisomisteisten yritysten (16,5 kilometriä) sektoreilla työskentelevillä. Lyhimpiä etäisyydet olivat kuntasektorin (10,3 kilometriä) työntekijöillä.

Työssäkäynti omassa asuinkunnassa oli yleisintä Etelä-Savossa

Manner-Suomessa suurin pendelöijien osuus oli Kanta-Hämeessä, jossa 43 prosenttia maakunnassa asuvista työllisistä työskenteli asuinkuntansa ulkopuolella. Uudellamaalla pendelöijien osuus oli 41 prosenttia. Asuinkuntansa ulkopuolella työssäkäyvien osuus jäi alle 20 prosentin Etelä-Savon, Lapin, Keski-Pohjanmaan ja Kainuun maakunnissa.

Asuinkuntansa ulkopuolella työssäkäyvien osuus työllisistä maakunnittain 2015, %

Maakunnista Kanta-Hämeessä asuvilla keskimääräinen työmatka oli pisin, 18,8 kilometriä (liitetaulukko 2). Manner-Suomessa lyhin keskimääräinen työmatka oli Pohjanmaalla (10,6 kilometriä).

1) Työmatka kuvaa kodin ja työpaikan välistä etäisyyttä linnuntietä pitkin mitattuna. Työmatkojen keskiarvoa laskettaessa ei ole huomioitu yli 200 kilometrin etäisyyksiä.

Sisällys

Taulukot

Liitetaulukot

Liitetaulukko 1. Asuinkuntansa ulkopuolella työssäkäyvien osuus sekä keskimääräinen työmatka sektoreittain vuonna 2015.....	4
Liitetaulukko 2. Asuinkuntansa ulkopuolella työssäkäyvien osuus sekä keskimääräinen työmatka maakunnittain vuonna 2015.....	5
Laatuseloste: työssäkäyntitilasto.....	6

Liitetaulukot

Liitetaulukko 1. Asuinkuntansa ulkopuolella työssäkäyvien osuus sekä keskimääräinen työmatka sektoreittain vuonna 2015

Sektori	Työlliset	Asuinkuntansa ulkopuolella työssäkäyvät	Asuinkunnan ulkopuolella työssäkäyvien osuus työllisistä, %	Kodin ja työpaikan keskimääräinen lineaarinen etäisyys, km
Työlliset yhteensä	2 256 459	758 717	33,6	14,1
1 Koko kansantalous	2 218 264	758 518	34,2	14,1
11 Yritykset	1 314 414	506 866	38,6	15,7
111 Yritykset (pl. Asuntoyhteisöt)	1 309 270	505 395	38,6	15,7
11101 Julkiset yritykset pl. asuntoyhteisöt	73 873	29 716	40,2	14,6
11102 Yksityiset kotimaiset yritykset pl. asuntoyhteisöt	1 002 736	376 205	37,5	15,7
11103 Ulkomaisomisteiset yritykset pl. asuntoyhteisöt	232 661	99 474	42,8	16,5
112 Asuntoyhteisöt	5 144	1 471	28,6	11,7
12 Rahoitus- ja vakuutuslaitokset	42 789	17 366	40,6	13,2
13 Julkisyhteisöt	614 807	184 996	30,1	12,8
1311 Valtionhallinto	118 829	48 151	40,5	18,8
13111 Valtion budjettitalous	78 616	35 623	45,3	21,6
13119 Muut valtionhallinnon yksiköt	40 213	12 528	31,2	13,2
1313 Paikallishallinto	485 208	133 725	27,6	11,3
13131 Kunnat	335 110	82 563	24,6	10,3
13132 Kuntayhtymät	127 378	44 200	34,7	13,7
1313X Muut paikallishallinnon yksiköt	22 720	6 962	30,6	13,9
1314 Sosiaaliturvarahastot	10 770	3 120	29,0	12,4
14 Kotitaloudet	138 965	14 691	10,6	4,9
15 Kotitalouksia palvelevat voittoa tavoittelemattomat yhteisöt	107 289	34 599	32,2	14,0
2 + X Ulkomaat + Tunteaton	38 195	199	0,5	20,0

Liitetaulukko 2. Asuinkuntansa ulkopuolella työssäkävien osuus sekä keskimääräinen työmatka maakunnittain vuonna 2015

Maakunta	Työlliset	Asuinkuntansa ulkopuolella työssäkävivät	Asuinkunnan ulkopuolella työssäkävien osuus työllisistä, %	Kodin ja työpaikan keskimääräinen lineaarinen etäisyys, km
Ahvenanmaa - Åland	14 471	7 212	49,8	9,1
Kanta-Häme	71 144	30 650	43,1	18,8
Uusimaa	745 792	308 036	41,3	12,8
Varsinais-Suomi	194 561	77 409	39,8	16,1
Pirkanmaa	205 002	76 685	37,4	16,7
Pohjanmaa	78 082	25 810	33,1	10,6
Päijät-Häme	77 238	25 376	32,9	16,9
Satakunta	85 596	25 300	29,6	13,1
Pohjois-Karjala	59 593	16 360	27,5	13,0
Etelä-Pohjanmaa	76 015	20 458	26,9	14,1
Keski-Suomi	104 657	26 589	25,4	14,2
Etelä-Karjala	49 580	12 236	24,7	13,7
Pohjois-Savo	95 393	23 534	24,7	13,8
Pohjois-Pohjanmaa	156 526	36 351	23,2	13,5
Kymenlaakso	65 178	14 854	22,8	15,2
Kainuu	27 120	5 085	18,8	15,0
Keski-Pohjanmaa	27 598	5 082	18,4	11,3
Lappi	68 262	12 390	18,2	15,0
Etelä-Savo	54 651	9 300	17,0	13,8
Koko maa	2 256 459	758 717	33,6	14,1

Laatuseloste: työssäkäyntitilasto

Relevanssi

Työssäkäyntitilastossa tuotetaan keskeiset työssäkäyntiä koskevat tiedot vuosittain. Ennen vastaavia tietoja voitiin tuottaa ainoastaan väestölaskentavuosina. Työssäkäyntitilaston perusjoukko ja määrittelyt ovat pysyneet suunnilleen samoina vuodesta 1987 lähtien.

Tuotettavia tietoja ovat muun muassa väestön pääasiallinen toiminta, toimialajakauma, ammatti, ammattiasema, työpaikkojen lukumäärä, työpaikan sijainti sekä väestön ja työvoiman koulutus- ja tulotiedot. Tietoja voidaan tuottaa kaikilla hallinnollisilla aluejaoilla ja koordinaattipohjaisilla aluejaoilla (esimerkiksi postinumeralueet, karttaruudut ja kuntien osa-alueet).

Tilaston viiteajankohta on vuoden viimeinen viikko, mutta tilasto sisältää myös kertymätietoja tilastovuoden ajalta (esimerkiksi tulotiedot sekä työ- ja työttömyyskuukaudet). Tietoja ammatista ja sosioekonomisesta asemasta työlliseen työvoimaan kuuluville on saatavilla väestölaskentavuosilta vuodesta 1970 viisivuotisivälein, vuodelta 1993 sekä vuodesta 2004 lähtien vuosittain.

Vuodesta 1993 lähtien työssäkäynnistä on tuotettu myös ennakkotietoja. Ennakkotietoja käytettäessä on kuitenkin otettava huomioon, että aineistojen keskeneräisyydestä johtuen ennakkotietojen mukaiset työllisten määrät poikkeivat vuoteen 2005 saakka lopullisista luvuista ± 1 prosenttia koko maan tasolla. Tällä hetkellä vaihtelu on 0,2–0,3 prosenttia. Kunnittain vaihtelu voi olla suurempaakin.

Menetelmäkuvaus

Työssäkäyntitilasto on kokonaisaineisto. Kunkin vuoden tilasto kattaa kaikki kyseisen vuoden viimeisenä päivänä Suomessa vakinaisesti asuvat henkilöt. Tilaston lähdeaineistoina käytetään lähinnä hallinnollisia rekistereitä ja muita rekisteripohjaisia tietoaineistoja. Tilaston laatu onkin siten suoraan riippuvainen lähdeaineistojen laadusta. Suoraa tiedonkeruuta tapahtuu vain toimipaikkatietojen määrittämisessä monitoimipaikkaisten yritysten palveluksessa oleville sekä ammatin määrittämisessä järjestäytymättömille yrityksille.

Yhteensä työssäkäyntitilaston tuotannossa käytetään yli 30 eri rekisterin tai tietoaineiston tietoja. Keskeisimpiä näistä ovat:

- väestötietojärjestelmä (Väestörekisterikeskus)
- verotuksen eri aineistot
- yksityisen sektorin erilaiset työ- ja palvelussuhderekisterit
- valtion ja kuntien palvelussuhderekisterit
- työ- ja elinkeinoministeriön (TEM) työnhakijarekisteri
- Kelan ja Eläketurvakeskuksen eläkerekisterit
- eri opiskelijarekisterit
- pääesikunnan varusmiesrekisteri
- Tilastokeskuksen yritys- ja toimipaikkarekisteri ja julkisyhteisöjen rekisteri
- Tilastokeskuksen tutkintorekisteri

Rekistereiden lisäksi tehdään joitakin lomakekyselyitä:

- tiedustelu monitoimipaikkaisissa yrityksissä työskentelevien toimipaikoista

- ammattitiedonkeruu vähintään neljä henkeä työllistävälle järjestäytymättömille yrityksille

Keskeistä järjestelmässä on se, että rekistereiden tunnusjärjestelmät ovat niin hyvät, että eri tietojen yhdisteleminen on mahdollista. Rekisterit voivat sisältää päällekkäistä tietoa, osin myös ristiriitaista tietoa. Olennaista on, että rekisterit täydentävät toisiaan ja päällekkäisyys toisaalta varmistaa sen, että järjestelmä ei ole niin haavoittuva; jos esim. työeläkejärjestelmästä ei saada tietoa työsuhteesta, voidaan tieto henkilön työllisyydestä päätellä verotuksen tietojen kautta.

Useat tiedot työssäkäyntitilastoon voidaan saada suoraan jostakin rekisteristä niitä juurikaan muuttamatta tai muokkaamatta. Tällaisia tietoja ovat esim. henkilön demografiset tiedot tai tulo- ja varallisuustiedot. Monia tietoja tuotetaan myös ns. rekisteriestimointimenetelmällä, jossa käyttämällä hyväksi samanaikaisesti useita rekisteriaineistoja määritellään jokaiselle henkilölle kunkin muuttujan arvo. Esimerkkinä tällaisesta muuttujasta on henkilön pääasiallinen toiminta. Sen päättelyssä tarvitaan tietoja henkilön iästä, työsuhteista, työttömyydestä, opiskelusta, eläkkeen saamisesta jne. Päättelysäännöt on muodostettu siten, että ne tuottavat mahdollisimman lähelle lomakepohjaisesti kerättyjen tietojen mukaiset tiedot. Päättelysääntöjen muodostamisessa on käytetty apuna aikaisempien väestölaskentojen tietoja ja rekisteritietoja samalta ajankohdalta. Päättelysääntöihin sisältyy myös eri aineistojen priorisointi siinä tapauksessa, kun tiedot ovat ristiriitaisia.

Oikeellisuus ja tarkkuus

Suomessa rekisteripohjaisten tietojen luotettavuutta tutkittiin jo ennen päätöstä rekisteripohjaiseen väestölaskentajärjestelmään siirtymisestä. Vuosien 1980 ja 1985 laskennoissa väestön taloudellista toimintaa ja työssäkäyntiä kuvaavat tiedot kerättiin vielä lomakkeilla, mutta samanaikaisesti oli saatavilla myös rekisteripohjaisia tietoja. Vuoden 1980 väestölaskennassa tehtiin vertailututkimus 20 kunnan osalta ja vuoden 1985 väestölaskennan yhteydessä kaikkien kuntien osalta. Tutkimuksessa verrattiin rekisteripohjaisesti määriteltyä tietoa väestön pääasiallisesta toiminnasta ja ammattiasemasta lomakkeella kerättyyn tietoon. Erot rekisteripohjaisesti ja lomakepohjaisesti tuotettujen tietojen osalta todettiin niin pieniksi, että päätös rekisteripohjaiseen tilastotuotantoon siirtymisestä voitiin tehdä.

Ensimmäisen kokonaan rekisteripohjaisen väestölaskennan yhteydessä vuonna 1990 tehtiin laaja luotettavuustutkimus. Rekisteritilastoja verrattiin otospohjaisen lomaketiedustelun antamiin tietoihin. Otos käsitti noin kaksi prosenttia rakennuksista, asunnoista ja henkilöistä. Luotettavuustutkimus osoitti, kuinka suurella osalla lomaketieto ja rekisteritieto poikkesivat toisistaan, mutta ei lopulta sitä, kumpi tieto oli oikea. Esimerkiksi useampaa työtä tekevä ilmoitti lomaketiedustelussa pääasialliseksi työksensä eri toimen kuin mihin rekisteripäättelyssä päädyttiin. Työssäkäyvä opiskelija tuli määritellyksi rekisteritiedoilla väistämättä työlliseksi, vaikka hän itse olisikin jättänyt työnsä kertomatta. Tutkimukset ovat osoittaneet, ettei rekisteripohjaisten ja lomakepohjaisten tietojen ero ole suurempi kuin kahden lomakepohjaisen tiedon välinen ero. Vertailututkimuksia on julkaistu Tilastokeskuksen sarjoissa.

Tärkeimmäksi rekisteripohjaisen työssäkäyntitilaston laadunvalvontamenetelmäksi on kehittynyt työvoimatutkimuksen käyttö vertailuaineistona. Myös vuosien 1995 ja 2000 väestölaskennan luotettavuustutkimukset perustuivat työvoimatutkimuksen käyttöön vertailutietona.

Työvoimatutkimuksen käyttö vertailuaineistona toimii kahdella tasolla. Toisaalta seurataan näiden kahden menetelmän tuottamien tulosten tasoa ja toisaalta sitä, miten hyvin menetelmät tuottavat yksikkötasolla samalla tavoin luokiteltua tietoa. Yksikkötason vertailu tehdään ristiintaulukoimalla työvoimatutkimuksen otosaineiston henkilöiden saman ajankohdan rekisteripohjaiset ja haastatteluun perustuvat tiedot pääasiallisesta toiminnasta ja toimialasta keskenään. Vertailuja on tehty vuodesta 1987 lähtien.

Usein poikkeamat ovat selitettävissä rekisterijärjestelmän ja haastattelumenetelmän eroilla, eikä aina voida yksikäsitteisesti sanoa, kumpi menetelmä tuottaa oikean tuloksen eli välttämättä haastattelemallakaan saatu tieto ei ole absoluuttisen oikea. Usein todellisuudessa on niin, että henkilö itse tai haastattelija joutuu tekemään päätöksen ristiriitaisen informaation pohjalta, kun taas rekisterimenetelmässä on laadittu yksikäsitteinen sääntö. Rekisterimenetelmän etuna on tällöin sen loogisuus: kone tekee ratkaisun aina samalla tavalla, mutta saman informaation omaavat henkilöt voivat päätyä eri lopputulokseen.

Ajantasaisuus

Työssäkäyntitilasto tehdään vuosittain. Työssäkäyntitilaston henkilöperusjoukko kuvaa vuoden viimeisen päivän tilannetta. Tiedot henkilön toiminnasta ja työpaikasta ovat vuoden viimeiseltä viikolta. Tilastossa on myös kertymätietoja koko vuodelta (esimerkiksi tulotiedot sekä työ- ja työttömyyskuukaudet).

Ennakkotiedot valmistuvat noin 12 kuukautta viiteajankohdan jälkeen. Lopullisista tiedoista pääasiallinen toiminta ja ammattiasema valmistuvat noin 14 kuukautta, työpaikkatiedot 21 kuukautta ja ammatti ja sosioekonominen asema noin 22 kuukautta viiteajankohdan jälkeen.

Saatavuus

Työssäkäyntitilaston kunnittaiset tiedot työllisistä, työpaikoista ja pääasiallisesta toiminnasta ovat saatavilla Tilastokeskuksen internetsivuilla maksuttomasta StatFin-tilastopalvelusta. Maksullisessa Väestötilastopalvelussa on eritellympää tietoa, myös kuntien osa-alueittain. Aineistoista tehdään erityisselvityksiä asiakkaan pyynnöstä.

Vuosina 1987–2001 työssäkäyntitilaston tietoja on julkaistu erillisissä työssäkäyntitilaston julkaisuissa. Viimeinen paperimuotoinen julkaisu, Työssäkäyntitilasto 2000–2001, sisältää työssäkäyntitilaston vuoden 2000 lopullisia tietoja ja vuoden 2001 ennakkotietoja.

Vertailukelpoisuus

Työssäkäyntitilaston laatiminen on aloitettu vuodesta 1987. Työssäkäyntitilaston perusjoukko ja määrittelyt ovat pysyneet suunnilleen samana vuodesta 1987 lähtien. Tilastossa käytetyt luokitukset ovat muuttuneet vuosien mittaan. Esimerkiksi toimialaluokitus on muuttunut vuosina 1993, 2001 ja 2007 ja ammattiluokitus vuosina 1995 ja 2010. Luokitusmuutokset vaikuttavat aikaisempien vuosien vertailtavuuteen, sillä täydellisiä avaimia ei kaikkien luokitusten välille voi rakentaa. Tilastossa käytettävät luokitukset ja luokitusten väliset avaimet löytyvät Tilastokeskuksen internetsivuilla <http://www.tilastokeskus.fi/luokitukset>.

Myös muutokset lainsäädännössä vaikuttavat tilastojen vertailtavuuteen. Vuoden 1998 alusta tuli voimaan niin sanottu pätkätyölaki, jolloin myös lyhyet työsuhteet tulivat eläkevakuutuksen piiriin. Tämä lisäsi työllisten määrää jonkin verran.

Vuodesta 2005 työeläkevakuutuksen piiriin kuuluvat 18–67-vuotiaat. Työeläkevakuutuksen vakuuttamisvelvollisuus alkaa 18 vuoden iän täyttämistä seuraavan kuukauden alusta ja jatkuu sen kuukauden loppuun, jonka aikana työntekijä täyttää 68 vuotta. Ennen vuotta 2005 työeläkevakuutuksen piiriin henkilöt kuuluivat jo 14 vuoden iästä lähtien. Tämä näkyy työssäkäyntitilastossa vuodesta 2005 alkaen nuorten työllisyyden vähenemisenä ja opiskelijoiden määrän kasvuna. Alaikäisten työssäkäyntiä ei pystytä rekisteritietojen perusteella luotettavasti tilaamaan.

Apurahansaajat on vuoden 2009 alusta lähtien vakuutettu maatalousyrittäjän eläkelain (MYEL) mukaisen lakisääteisen työeläketurvan piiriin, minkä seurauksena heidät määritellään yrittäjiksi.

Vuoden 2010 tilastosta lähtien yrittäjien määrittelyssä otetaan huomioon yrittäjätulojen lisäksi myös henkilöverotuksessa palkkatuloihin kuuluva niin sanottu yrittäjäpalkka (YEL-/MYEL-vakuutetun yrittäjän palkka), jota yrittäjänä toimiva voi saada esimerkiksi avoimen yhtiön yhtiömiehenä, kommandiittiyhtiön vastuunalaisena yhtiömiehenä ja osakeyhtiön johtavassa asemassa toimivana osakkaana. Jos henkilö toimii vuoden viimeisellä viikolla sekä yrittäjänä että palkansaajana, henkilö määritellään yrittäjäksi, jos hänen yhteenlasketut yrittäjätulonsa ja -palkkansa ovat suuremmat kuin muut palkkatulot, ja päinvastoin. Yrittäjäpalkan huomioiminen yrittäjien määrittelyssä lisäsi yrittäjien määrää noin 3 300 henkilöllä vuoden 2010 tilastossa.

Vuosina 2010–2011 yrittäjien määrä nousi koko maassa 9 600:lla. Nousuun vaikutti se, että yrittäjän ja maatalousyrittäjän eläkelain yrittäjämäärittelmä laajeni vuoden 2011 alusta. Yrittäjäksi määritellään osakeyhtiössä tai muussa yhteisössä johtavassa asemassa työskentelevä henkilö, joka omistaa yksin yli 30 prosenttia yrityksen osakkeista tai jolla on yksin yli 30 prosenttia osakkeiden tuottamasta äänimäärästä tai jolla on muussa yhteisössä vastaava määräämisvalta. Aiemmin raja oli 50 prosenttia.

Varusmiespalvelusajan ja siviilipalveluksen kestoa lyhennettiin 15 vuorokaudella 1.2.2013 (lait asevelvollisuuslain ja siviilipalveluslain muuttamisesta). Lakiuudistuksen myötä iso osa asevelvollisista kotiutuu palveluksesta ennen joulua, eikä siten ole työssäkäyntitilaston viiteajankohtana (vuoden viimeisellä viikolla) enää varusmies- tai siviilipalveluksessa. Uudistuksen seurauksena asevelvollisten määrä väheni vuosina 2012–2013 lähes 9 400:lla.

Työttömyyseläkkeellä olevien määrä on vähentynyt voimakkaasti 2000-luvun lopusta lähtien. Työttömyyseläkkeitä ei ole myönnetty vuoden 2011 jälkeen.

Vuoden 2013 tilastosta alkaen toimialaluokkaan 97000 Kotitalouksien toiminta kotitaloustyöntekijöiden työnantajina tilastoitiin työllisiä aiempaa kattavammin. Tilastovuonna 2013 toimiala 97000 kasvoi lähes 7 600 työllisellä. Jos henkilöt olivat edellisvuonna työllisiä, yleisin aiempi toimiala oli tuntematon.

Vuoden 2015 tilastosta alkaen maatalouden toimialatiedot ovat tarkentuneet. Muutokset tilastovuosien 2014–2015 välillä näkyvät toimialan 01 (Kasvinviljely ja kotieläintalous, riistatalous ja niihin liittyvät palvelut) tarkemmilla luokitustasoilla siirtyminä maatalouden tuotantosuuntaa tarkemmin kuvaaviin luokkiin.

Palkansaaajien päättelyssä käytettäviä palkka- ja yrittäjätulojen käsitteitä laajennettiin vuonna 2014. Käytettävät määritelmät vastaavat nyt tulonjaon kokonaistilaston vastaavia tulokäsitteitä.

Ennen vuotta 1987 väestön taloudellista toimintaa kuvaavia kuntatasoisia tietoja on tuotettu lomakepohjaisissa väestölaskennoissa (vuosilta 1950, 1960, 1970, 1975, 1980 ja 1985). Erot rekisteri- ja lomakepohjaisesti tuotettujen tietojen välillä ovat osoittautuneet sen verran pieniksi, että vertailtavuutta ajassa voidaan pitää suhteellisen hyvänä muiden kuin edellä mainittujen luokitusmuutosten vuoksi.

Tilastossa käytetyt luokitukset löytyvät Tilastokeskuksen luokitus- ja metatietopalvelujen kotisivuilta sekä painetuista luokituskäsikirjoista.

Yhtenäisyys

Tietoja väestön taloudellisesta toiminnasta saadaan myös Tilastokeskuksen työvoimatutkimuksesta, joka on kuukausittain tehtävä otostutkimus. Tiedot poikkeavat keruutavasta ja työllisten päättelystä johtuen jonkin verran työssäkäyntitilaston tiedoista. Muun muassa työllisten määrä on työvoimatutkimuksessa joitakin prosentteja suurempi.

Ammattitietoja koskevia tilastoja julkaistaan Tilastokeskuksessa työssäkäyntitilaston lisäksi myös palkkatilastoissa ja työvoimatutkimuksessa. Palkkatilaston ammattitiedot ovat työssäkäyntitilaston ammattitiedon tärkein tiedonlähde, joten tiedot ovat melko lähellä toisiaan. Palkkatilaston tiedoista puuttuvat kuitenkin yrittäjät, yritysten ylin johto, alle viisi henkeä työllistävät yritykset sekä yritykset, joiden päätoimialana on maa-, metsä- tai kalatalous. Työssäkäyntitilaston ja työvoimatutkimuksen ammattitiedot tulevat eri lähteistä ja koskevat eri ajanjaksoja – työvoimatutkimus tehdään kuukausittain, kun työssäkäyntitilaston viiteajanjakso on vuoden viimeinen viikko. Myös tilastojen käyttämät käsitteet poikkeavat hieman toisistaan. Esimerkiksi työssäkäyntitilastossa yrittäjistä luokitellaan johtajiksi ainoastaan ne, joiden yrityksen koko on yritysrekisterin mukaan vähintään 5 henkilötyövuotta, muuten yrittäjien ammatit määritellään yrityksen toimialan mukaan muihin ammattien pääryhmiin.

Työ- ja elinkeinoministeriö julkaisee tilastoa työttömien työnhakijoiden määrästä. TEM:n työnhakijarekisterin tiedot kertovat työttömien työnhakijoiden määrän kuukauden viimeisenä arkipäivänä. Työssäkäyntitilaston tieto työttömyydestä perustuu TEM:n työnhakijarekisterin tietoihin. Siten työssäkäyntitilaston ja TEM:n luvut työttömyydestä ovat suhteellisen lähellä toisiaan.

Lisätietoja

Netta Hiitola 029 551 3552
Vastaava tilastojohtaja:
Jari Tarkoma

info@stat.fi
www.tilastokeskus.fi
Lähde: Työssäkäyntitilasto, Tilastokeskus

Asiakaspalaute: www.tilastokeskus.fi/palaute

Tietopalvelu ja viestintä, Tilastokeskus
puh. 029 551 2220
www.tilastokeskus.fi

Julkaisutilaukset, Edita Publishing Oy
puh. 020 450 05
asiakaspalvelu.publishing@edita.fi
www.editapublishing.fi

ISSN 1796-0479
= Suomen virallinen tilasto
ISSN 1798-5528 (pdf)